

Sygn. akt III C 27/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 września 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Radosław Olszewski

Protokolant: Sylwia Rudzińska

po rozpoznaniu 29 sierpnia 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) budynku (...) nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...)

o uchylene uchwały

I. Uchyla w całości uchwałę Wspólnoty Mieszkaniowej (...) budynku (...) z siedzibą w Z. przy ul. (...) o nr (...) w sprawie przyjęcia rocznego planu gospodarczego, kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej, funduszu remontowo/modernizacyjnego i kosztów utrzymania lokalu w 2016 r. oraz stawek opłat i zaliczek z nich wynikających.

II. Zasądza od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) budynku (...) w Z. przy ul. (...) na rzecz powoda J. M. kwotę 200,00 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 27/17

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na 02 stycznia 2017 r. powód J. M. wniósł o uchylene w całości uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej (...) bud (...) z siedzibą w Z. (dalej: Wspólnota) o nr (...) „w sprawie przyjęcia rocznego planu gospodarczego, kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej, funduszu remontowo/modernizacyjnego i kosztów utrzymania lokalu w 2016 r. oraz stawek opłat i zaliczek z nich wynikających” z powodu jej niezgodności z przepisami prawa, jako naruszającej interes właściciela oraz zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew datowanej na 10 marca 2017 r. pozwana Wspólnota wniosła o oddalenie pozwu w całości, zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód jest współwłaścicielem lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Z. przy ul. (...) i członkiem pozwanej Wspólnoty (k. 12 – 16). Wspólnota została wydzielona z większej, obejmującej całe osiedle przy ul. (...) w Z.. Każda z nieruchomości ma swoją odrębną Wspólnotę. W skład pozwanej Wspólnoty, oprócz nieruchomości przy ul. (...), wchodzi nieruchomość gruntowa objęta księgą wieczystą o nr (...), stanowiąca działkę oznaczona nr ewidencyjnym (...) (obejmuje ona teren pomiędzy budynkami), (...) oraz (...), na których usytuowane zostały stacje Trafo. Nie jest możliwe korzystanie z nieruchomości budynkowej Wspólnoty bez korzystania z działki nr (...). Wszystkie nieruchomości są połączone zarówno gospodarczo, jak też funkcjonalnie. (k. 21 – 23). Administratorem pozwanej Wspólnoty jest K. M..

Nieruchomość znajdująca się przy ul. (...) w Z. ma łącznie 20.354,20 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych, pomieszczeń do nich przynależnych oraz lokali użytkowych garaży. Powierzchnia użytkowa lokali mieszkalnych wynosi 15.145,30 m², natomiast powierzchnia użytkowa garaży wynosi 5.209,00 m². Nieruchomość składa się z 320 samodzielnych lokali mieszkalnych oraz czterech lokali użytkowych – garaży wielostanowiskowych. Właścicielami miejsc postojowych są zarówno mieszkańcy osiedla, jak i osoby tam niemieszkające. W garażach są zainstalowane urządzenia stanowiące części wspólne, m.in. instalacja elektryczna, czujniki ppoż, pompy pionu nawodnionego ppoż, pompy zbiornika ppoż, hydranty, pompy w hydroforowniach, instalacja odmrożeniowa rynien, monitoring, wentylacja. Przykładowo instalacja monitoringu jest w całości zasilana z punktów elektrycznych znajdujących się w garażach. Bramy garażowe stanowią też fragment elewacji budynku. Częściami wspólnymi budynku, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali mieszkalnych pozostają również fundamenty, ściany konstrukcyjne, ściany zewnętrzne, dach, instalacje, korytarze, klatka schodowa i pomieszczenia techniczne. Garaże są sprzątane przez firmę sprzątającą.

Członkowie Wspólnoty są również współwłaścicielami w częściach ułamkowych (razem z członkami trzech pozostałych wspólnot) nieruchomości określanej jako działka nr (...) (k. 159 – 225). Na działce tej znajdują się przeznaczone do wspólnego użytku mieszkańców osiedla place zabaw, śmietniki, parkingi, chodniki, stacje uzdatniania wody i głębinowa, hydrofornia, urządzenia elektroenergetyczne. Nieruchomość ta obciążona jest służebnością gruntową na rzecz jej właścicieli, polegającą na prawie przechodu i przejazdu po drogach do budynków i urządzeń znajdujących się na tych działkach oraz na prawie korzystania z infrastruktury technicznej znajdującej się na nieruchomości obciążonej (k. 57 – 59). Większość działki stanowią parkingi. Parkingi na tej działce nie są odśnieżane (k. 227 – 229). Dużo miejsc parkingowych zostało sprzedanych osobom spoza Wspólnoty. Na działce są posadowione słupy oświetleniowe, które oświetlają zarówno miejsca rekreacyjne, jak i parkingi. Do kosztów utrzymania tej nieruchomości wchodzi m.in. drobne naprawy nawierzchni, oznakowania miejsc parkingowych, odśnieżania zjazdów do garaży, chodników, głównych ciągów komunikacyjnych i są one ponoszone przez wspólnoty. Odśnieżaniem w 2016 r. zajmowała się firma sprzątająca i nie miała ona obowiązku odśnieżać miejsc parkingowych (k. 267 – 272). Głównym kosztem utrzymania działki jest koszt stacji uzdatniania wody. Tylko właściciele lokali mieszkalnych mają udziały w tej działce i są one identyczne. Osoby nie będące członkami wspólnot, a mające miejsca postojowe nie ponoszą kosztów utrzymania tej działki.

Decyzją nr (...) z 06 listopada 2012 r. zarządy Wspólnot mieszkaniowych (...) bud. (...) zdecydowały o powołaniu administratora działki (...), wskazały jego obowiązki, wynagrodzenie i zasady wzajemnej współpracy, ustaliły skład infrastruktury technicznej podlegającej nadzorowi administratora oraz procentowy podział kosztów związanych z utrzymaniem działki i znajdującej się na niej infrastruktury technicznej według stosunku ilości lokali w danej Wspólnocie do ilości wszystkich lokali na terenie osiedla (...) (k. 93 – 94, 116 - 117). Do lipca 2017 r. administratorem działki był P. P.. Obecnie działką tą administruje J. G..

30 marca 2012 r. Wspólnoty mieszkaniowe (...) bud. (...) podjęły uchwały w sprawie podziału kosztów i zasad administrowania infrastrukturą wspólną osiedla (...) położoną na działce (...) w tym stacji uzdatniania wody w budynku (...) (k. 112 – 115). Właściciele zdecydowali większością, że koszty stałe związane z utrzymaniem infrastruktury wspólnej (sprzątanie, energia elektryczna, przeglądy, konserwacja) będą przyjmowane przez wszystkie wspólnoty w ich rocznych planach finansowych. Uchwały te nie zostały zaskarżone.

29 listopada 2016 r. pozwana Wspólnota podjęła uchwałę nr (...) w sprawie przyjęcia rocznego planu gospodarczego, kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej, funduszu remontowo/modernizacyjnego i kosztów utrzymania lokalu w 2016 r. oraz stawek opłat i zaliczek z nich wynikających. Głosowanie nad uchwałą przeprowadzone zostało w trybie mieszanym, częściowo w trakcie obrad rocznego zebrania właścicieli lokali i dokończony w trybie indywidualnego zbierania głosów. Z zawiadomieniem o treści podjętych uchwał powód zapoznał się 03 grudnia 2016 r. (k. 19 – 20).

Zatwierdzony roczny plan gospodarczy na 2016 r. zakładał koszty utrzymania nieruchomości wspólnej w wysokości 404.520,00 zł oraz koszt utrzymania wspólnej infrastruktury technicznej i rekreacyjnej w wysokości 139.797,07 zł. Wprowadzono też opłaty, obowiązujące od 01 stycznia 2016 r.:

1. na pokrycie kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej w wysokości 1,66 na 100 udziałów z 20354,30 udziałów w nieruchomości wspólnej do dnia przyjęcia kolejnego planu gospodarczego;
2. związane z kosztem utrzymania miejsca garażowego w wysokości 1,66 x udział w garażu/ilość miejsc garażowych w danym garażu;
3. na pokrycie kosztów wynikających z utrzymania nieruchomości wspólnej, infrastruktury technicznej i rekreacyjnej w wysokości 36,41 zł za lokal miesięcznie, zgodnie z treścią tabeli stanowiącej załącznik nr 2 do uchwały (utrzymanie czystości i porządku, obowiązkowe przeglądy, konserwacje i naprawy, koszty mediów, obsługi nieruchomości i inne pozostałe koszty (§ 2 ust. 3));
4. opłaty zaliczkowe na fundusz remontowo/modernizacyjny nieruchomości wspólnej w wysokości 1,58 zł na 100 udziałów z 20354,30 udziałów w nieruchomości wspólnej, zgodnie z treścią tabeli stanowiącej załącznik nr 3 do uchwały w tym 0,28 zł na fundusz remontowo – modernizacyjny wspólnej infrastruktury technicznej i rekreacyjnej (§ 2 ust. 3);
5. na pokrycie kosztów za korzystanie z płatnego miejsca postojowego na terenie zewnętrznym – 50,00 zł za miesiąc i 25,00 zł za miesiąc za miejsce niepełnowartościowe;
6. za korzystanie z zabudowanej powierzchni części nieruchomości wspólnej 5,00 zł za miesiąc za m².

Ponadto, w uchwale określono miesięczne zaliczki w związku ze zużyciem mediów oraz wywozem odpadów oraz uregulowano kwestie związane z przekroczeniem planowanych wydatków korektą planu (k. 77 – 83). Wcześniej obowiązywały opłaty ryczałtowe.

Łączna wysokość kosztów związana z utrzymaniem infrastruktury wspólnej pozwanej Wspólnoty w 2016 r. wynosiła 169.643,25 zł (k.226).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych wyżej dokumentów, a także zeznań świadków w osobach P. P. (k. 140 – 141, płyta CD z e-protokołem k. 145), M. K. (k. 141 – 142, płyta CD z e-protokołem k. 145), K. M. (k. 261 – 262, płyta CD z e-protokołem k. 264). Dokumenty złożone do akt sprawy nie były kwestionowane co do ich pochodzenia i zgodności z oryginałami. Nie budziły one także zastrzeżeń Sądu, oddawały rzeczywisty stan i nie było powodów, aby nie przyznać im mocy dowodowej.

Zgodnie z art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Z istoty, zeznania stron mają charakter subsydiarny, a więc pomocniczy i nie służą one umożliwieniu stronie ustosunkowania się do zebranego wcześniej materiału dowodowego. Dowód ten ma pozwolić na wyjaśnienie okoliczności, które nie zostały jeszcze wyjaśnione w toku postępowania dowodowego. Co istotne, ustosunkowanie się stron do zebranego materiału dowodowego następuje przez wypowiedzi stron - ich oświadczenia procesowe. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci załączonych do akt dokumentów, pozwalał w sposób wystarczający na poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie. Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron byłoby zatem niecelowe, a ponadto wiązałoby się z przedłużeniem postępowania. Pozwana natomiast jest Wspólnotą mieszkaniową, możliwe byłoby jedynie przeprowadzenie dowodu z zeznań jej przedstawicieli – członków zarządu. Żadna ze stron ostatecznie nie wnosiła o przeprowadzenie tego dowodu. W ocenie Sądu, w tym stanie rzeczy, byłoby to niecelowe i nie wnosiło niczego istotnego do sprawy. Pozwana zajęła stanowisko, w sposób wyczerpujący przedstawiła

swoje racje i dołączyła do akt dowody w postaci dokumentów, na podstawie których Sąd również ustalił stan faktyczny sprawy. Wskazać również należało, że zarówno powód, jak i pozwana nie kwestionowali istnienia samej uchwały.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo było zasadne w całości. Poza sporem było, że powód dochował terminu określonego w art. 25 ust. 2 u.w.l. Kwestia legitymacji czynnej i biernej nie budziła wątpliwości. Powód jest właścicielem lokalu, zaś pozwana Wspólnota podjęła zaskarżoną uchwałę.

Powód zarzucał uchwale niezgodność z przepisami prawa, tj. z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 2 i 3, art. 3 ust. 2 oraz art. 14 u.w.l., art. 207 k.c., naruszenie interesów właściciela oraz naruszenie zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną. Powód wskazywał, że właściciele lokali użytkowych – garaży nie zostali obciążeni kosztami wspólnej infrastruktury technicznej i rekreacyjnej, a także za fundusz remontowo – modernizacyjny nieruchomości wspólnej w wysokości 1,58 zł. Ponadto, postanowienia zaskarżonej uchwały są nieprecyzyjne, nie wiadomo czy kwota przypadająca na dane miejsce w garażu stanowi miesięczny koszt utrzymania miejsca garażowego, czy też jest kosztem utrzymania nieruchomości wspólnej przypadającej na jedno miejsce w garażu, na co wskazuje sposób wyliczenia kosztów. Z uchwały nie wynika także, jakie koszty utrzymania generują lokale użytkowe i w jaki sposób są pokrywane przez właścicieli. Powód wskazywał, że wydatki związane z utrzymaniem urządzeń służących wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali użytkowych obciążają właścicieli tych lokali. Nie wszystkie koszty zarządu, związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, przypadającej na właściciela danego lokalu, ustalone są w stosunku do wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej. Koszty te zostały ustalone w określonej wysokości od każdego lokalu, co wobec zróżnicowania udziałów poszczególnych właścicieli w nieruchomości wspólnej łamie zasadę wyrażoną w treści art. 12 ust. 2 u.w.l., tj. obciążenia właścicieli lokali proporcjonalnie do posiadanego udziału w nieruchomości wspólnej. Wspólnota nie mogła zmienić zasady tej proporcjonalności uchwałą.

Kolejny zarzut powoda dotyczył należących położonych na nieruchomości pozwanej Wspólnoty działek (...). Są one niezabudowane i nie jest możliwe powstanie na nich wspólnoty mieszkaniowej. Stanowią one natomiast przedmiot współwłasności w częściach ułamkowych. Na działce (...) znajdują się parkingi, place zabaw, boiska, drogi, urządzenia techniczne, które służą do użytku współwłaścicieli każdej z 4 wspólnot mieszkaniowych istniejących na terenie osiedla. Nieruchomość jest obciążona nieodpłatną służebnością, polegającą na prawie przechoду i przejazdu po drogach oraz na prawie korzystania z urządzeń infrastruktury technicznej. W ocenie powoda, służebność nie obejmuje placów zabaw, boisk, parkingów, które są określane przez zarząd jako infrastruktura rekreacyjna. Natomiast na terenie pozwanej Wspólnoty nie występuje żadna infrastruktura rekreacyjna, jest ona jedynie związana z Wspólnotą poprzez działkę (...). Z powyższego powód wywodzi, że nie wszystkie koszty ujęte w rocznym planie gospodarczym, a dotyczące działki (...), mogą być uwzględnione, jako niezbędne do utrzymania urządzeń potrzebnych do wykonywania służebności. Koszty te mogą być jedynie ustalone i rozliczone przez współwłaścicieli tej działki stosownie do ich udziałów we współwłasności tej nieruchomości. Obciążenie współwłaścicieli lokali mieszkalnych pozwanej Wspólnoty wszelkimi kosztami związanymi z zarządzaniem tą nieruchomością nie ma podstawy prawnej w u.w.l. i narusza prawa jej właścicieli wynikające z art. 207 k.c.

Podjęta uchwała zdaniem powoda jest dla niego niekorzystna, ma na celu pokrzywdzenie członka Wspólnoty, ponieważ prowadzi do uzyskania przez określonych członków lub grupę członków korzyści kosztem innego członka lub członków. Właścicielem miejsc garażowych są faktycznie zwolnieni z obowiązku partycypowania w kosztach funduszu remontowo – modernizacyjnego stanowiącego część kosztów utrzymania nieruchomości, a ponadto nie ponoszą kosztów utrzymania należących do nich lokali użytkowych, które w wyniku podjętej uchwały obciążają wszystkich członków wspólnoty mieszkaniowej.

Kwestie formalne nie były przedmiotem sporu w tej sprawie.

Podstawą prawną powództwa w tej sprawie był art. 25,14,12 i 3 ustawy o własności lokali (u.w.l), art. 195 i następne k.c. Zgodnie z art. 25 ust. 1 u.w.l. właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną

lub w inny sposób narusza jego interesy. Rozkład ciężaru dowodu wynikał natomiast z art. 6 k.c. Powód, jako osoba kwestionująca uchwałę, zobowiązany był do wykazania okoliczności, które w jego ocenie przemawiać powinny za bezzasadnością jej podjęcia. Pozwana zaś, wywodząc, że zaskarżona uchwała jest prawidłowa, miała obowiązek udowodnienia jej zgodności z prawem, zasadami zarządu czy interesami współwłaścicieli.

W pierwszej kolejności należało przytoczyć definicję nieruchomości wspólnej zawartej w art. 3 ust. 2 u.w.l. Zgodnie ze wskazanym przepisem jest nią grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali. Powszechnie przyjmuje się, że w budynku wielomieszkaniowym współwłasnością objęte są dachy, klatki schodowe, fundamenty, ściany zewnętrzne. Wydatki związane z utrzymaniem urządzeń służących wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali obciążają właścicieli tych lokali (art. 13 ust. 1 u.w.l.). Przykładowe wyliczenie zestawienia kosztów zarządu nieruchomością wspólną przewiduje art. 14 u.w.l. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 20 czerwca 1997 r., II CKN 226/97, właściciele lokali mieszkalnych mają obowiązek przekazywania zaliczek w formie bieżących opłat uiszczanych miesięcznie. W taki sposób pokrywane są koszty zarządu nieruchomością wspólną. Członkowie Wspólnoty mogą podjąć każdą uchwałę, która dotyczy spraw wspólnoty oraz nie jest sprzeczna z porządkiem prawnym i zasadami współzycia społecznego (vide wyrok SA w Szczecinie z 12 lipca 2006 r., sygn. akt I ACa 183/06). Właściciele lokali ponoszą wydatki i ciężary związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej w części nie znajdującej pokrycia w pożytkach i innych przychodach z nieruchomości wspólnej w stosunku do swoich udziałów. Przy czym uchwała właścicieli może ustalić zwiększenie obciążenia z tego tytułu właścicieli lokali użytkowych, jeżeli uzasadnia to sposób korzystania z tych lokali (art. 12 ust. 2 i 3 u.w.l.).

W ocenie Sądu, postanowienia zawarte w zaskarżonej uchwale są niejasne i wymagają doprecyzowania. Jak wynika z akt sprawy, w garażach, będących lokalami użytkowymi znajdują się urządzenia przeznaczone do wspólnego użytku zarówno właścicieli lokali mieszkalnych, jak i właścicieli lokali użytkowych. Urządzenia te są zamontowane w taki sposób, że nie można ich konstrukcyjne wyodrębnić wyłącznie dla poszczególnej grupy właścicieli. Zgodnie z art. 207 k.c. zarówno współwłaściciele lokali użytkowych, jak też i właściciele lokali mieszkalnych powinni uczestniczyć w kosztach utrzymania nieruchomości wspólnej. Zwiększony udział w kosztach i wydatkach utrzymania nieruchomości wspólnej może być wprowadzony jedynie uchwałą, która wskazywać będzie wprost jakie są koszty generowane przez lokale użytkowe, przy czym musi z niej wynikać większe obciążenie niż właścicieli lokali mieszkalnych. Są to czynności przekraczające zakres zwykłego zarządu i wymagają precyzyjnego określenia ciężarów i wydatków ponoszonych przez współwłaścicieli. Pozwana nie przedstawiła żadnego zestawienia kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej generowanej przez lokale użytkowe i tego, jaka część tych kosztów jest właściwa dla części wspólnej nieruchomości, w której powinni partycypować również właściciele lokali mieszkalnych. Wspólnota ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że nie da się jednoznacznie rozdzielić tych kosztów, z uwagi na konstrukcję budynku. Udowodnienie tego leżało w gestii pozwanej. Zdaniem Sądu, właściciele lokali mieszkalnych, którzy nie mają jednocześnie wykupionego miejsca parkingowego w garażu nie mogą ponosić zwiększonych kosztów wynikających z zarządu częścią wspólną nieruchomości, ani ponosić ich w oderwaniu od faktycznie istniejących wydatków. Zasady ponoszenia tych kosztów powinny być jasne dla wszystkich, zarówno dla właścicieli lokali użytkowych, jak i mieszkańców Wspólnoty korzystających z urządzeń wspólnych usytuowanych w lokalach użytkowych. Nie zostało wykazane przez stronę pozwaną w jaki sposób koszty te się kształtują i dlaczego ustalono taką właśnie kwotę na koszty związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, czy też zaliczek na fundusz remontowo - modernizacyjny nieruchomości wspólnej.

Z uwagi na to, że w uchwale znajdowały się wzajemnie powiązane postanowienia, stwierdzenie niezgodności z prawem części uchwały powodowało konieczność uchylecia jej w całości. W takim przypadku zbędne było badanie przez Sąd sprzeczności uchwały z interesem powoda.

Zasadnie podnosił również powód, że nie mogą być podejmowane uchwałą opłaty związane z infrastrukturą rekreacyjną na działce (...). Jak wynika z księgi wieczystej, służebność ustanowiona na tej działce polega na prawie przechodu i przejazdu po drogach oraz na prawie korzystania z urządzeń infrastruktury technicznej. Nie ma tam żadnej mowy o elementach rekreacyjnych, którymi są w tym przypadku place zabaw i boiska. Koszty te nie mogły być uwzględnione w rocznym planie gospodarczym, a jedynie rozliczone i ustalone przez współwłaścicieli działki

stosownie do ich udziałów. Działka ta jest nieruchomością wspólną. Obciążenie mieszkańców pozwanej Wspólnoty kosztami związanymi z jej zarządzaniem było bezprawne. Bez znaczenia były twierdzenia pozwanej, że sposób podziału osiedla uniemożliwia skuteczne jej zarządzanie, a podjęte przez wspólnoty uchwały ją regulują. Błędy związane z podziałem nieruchomości na której posadowione jest całe osiedle nie mogą obciążać członków Wspólnoty i narażać ich na straty finansowe. Powinny zostać wprowadzone inne rozwiązania prawne, które uregulują kwestię zarządu tą działką.

Uwzględniając powyższe Sąd, uchylił w całości uchwałę nr (...).

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. Pozwaną, jako przegrywającą spór należało obciążyć kosztami procesu, na które składała się poniesiona przez powoda opłata od pozwu w wysokości 200,00 zł.